

Liz
Behmoaras
*Bir Kimlik
Arayışının
Hikâyesi*

—
Biyografi
—

Liz Behmoaras Kitapları

Türkiye’de Aydınların Gözüyle Yahudiler

Kimsin Jak Samanon?

Yüzyıl Sonu Tanıklıkları

Mazhar Osman: Kapalı Kutudaki Fırtına

Bir Kimlik Arayışının Hikâyesi

Suat Derviş: Efsane Bir Kadın ve Dönemi

Sevmenin Zamanı

Sen Bir Başka Gittin

Alman Subayın Evi

Lale Pudding Shop

Köpek

Küçük Dev Kadın Azra

BİR KİMLİK ARAYIŞININ HİKÂYESİ

Toplu Eserler – 2

Yazan: Liz Behmoaras

Yayına hazırlayan: Sevim Erdoğan

Yayın hakları: © 2026 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Remzi Kitabevi, 2005

Doğan Kitap’ta 1. baskı / Ocak 2026 / ISBN 978-625-5683-94-6

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Geray Gençer

Sayfa uygulama: Yeşim Ercan Aydın

Baskı: Ayhan Matbaa Basım San. Tic. Ltd. Şti.

Mahmutbey Mah. 2622 Sok. No: 6/41

Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 445 32 38 / Faks (212) 445 05 63

Sertifika no: 44870

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Bir Kimlik Arayışının Hikâyesi

Liz Behmoaras

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Bakan, dinleyen anlamaya çalışan bir yazar: Liz Behmoaras

2025 yılında aramızdan ayrılan Liz Behmoaras, ardında yalnızca kitaplar değil; dikkatle bakmayı, dinlemeyi ve hatırlamayı öğreten güçlü bir yazarlık tavrı bıraktı. Gazeteci, çevirmen, editör ve yazar kimliklerini birbirinden ayırmayan Behmoaras için yazmak; tanıklık etmek, sorumluluk almak ve çoğu zaman zor ama gerekli soruları ısrarla gündemde tutmak demekti.

Gazetecilikten biyografiye, söyleşiden romana uzanan yazarlık serüveni boyunca Liz Behmoaras, yazıya hep bir sorumluluk duygusuyla yaklaştı. Bu nedenle metinlerinde kimlik, aidiyet, hafıza ve birlikte yaşama meselelerine yer verdi.

Biyografi kitaplarında, kişisel hafızayla tarihsel anlatı arasındaki geçişken alanı yokladı. Söyleşi kitaplarında entelektüel tartışmaları gündelik dilin içine çekti. Romanlarında ise geçmişin bugünle nasıl konuştuğunu, sessiz kalanların hikâyelerinin nasıl yankılandığını işledi. Türler değişse de metinlerin merkezindeki odak noktası aynı kaldı: görmezden gelineni görünür kılmak, kolay cevaplardan kaçınmak, karmaşıklığı olduğu haliyle bırakabilmek.

1950 yılında İstanbul'da doğan Liz Behmoaras, Fransızca, Türkçe, İspanyolca ve Rumcanın konuşulduğu çok dilli bir evde büyüdü.

Notre Dame de Sion Fransız Lisesi'nden mezun olduktan sonra çeşitli yayınevleri için edebi çeviriler yaptı; yerli ve yabancı yayın kuruluşlarında serbest gazeteci olarak çalıştı. 1986-1996 yılları arasında *Şalom* gazetesinde görev aldı. Bu süreçte *Nokta* dergisine, *Yeni Yüzyıl* ve *Cumhuriyet* gazetelerine; ayrıca Fransa'da yayımlanan *Libération*, *L'Arche* ve *Tribune Juive* gibi yayın organlarına yazılar yazdı.

Yazarlığa bir söyleşi kitabıyla adım attı. *Türkiye'de Aydınların Göziyle Yahudiler*'in (Gözlem Yayınları, 1993) ardından yayımlanan *Kimsin Jak Samanon?* (Sel Yayıncılık, 1997) biyografi türündeki ilk çalışması oldu. Büyükannesinin anılarını merkeze alan bu kitapta, Osmanlı'dan Cumhuriyet'e uzanan çalkantılı bir tarihsel dönemi; cemaat yaşamının gündelik pratiklerini ve devletle kurulan ilişkiyi kişisel bir anlatı çerçevesinde ele aldı.

Yüzyıl Sonu Tanıklıkları / Akdenizlilik, Kimlik ve Entelektüalizm Üzerine... (Sel Yayıncılık, 1998) adlı kitabında Amin Maa-louf, Orhan Pamuk, Bernard-Henri Lévy, Umberto Eco ve

Çetin Altan gibi isimlerle yaptığı kapsamlı sohbetleri bir araya getirdi.

Ardından gelen biyografi kitaplarında, yakın tarihin farklı yüzlerine odaklandı. İki yıllık titiz bir araştırmanın ürünü olan *Mazhar Osman: Kapalı Kutudaki Fırtına*'da (Remzi Kitabevi, 2001) Mazhar Osman'ın hayatını edebi bir anlatıyla romanlaştırdı. *Bir Kimlik Arayışının Hikâyesi*'nde (Remzi Kitabevi, 2005), Kemalizm ve Türkçülük ideolojileriyle güçlü bağlar kurmuş Moiz Kohen'in, bilinen adıyla Munis Tekinalp'in yaşamını merkeze aldı. Ardından *Suat Derviş: Efsane Bir Kadın ve Dönemi* (Remzi Kitabevi, 2008) geldi. Bu çalışmada Suat Derviş'i sınıf, siyaset, kadınlık ve yazarlık gerilimlerini aynı bedende taşıyan, çok katmanlı bir figür olarak ele aldı. Kitap Bulgarca ve Arapçaya çevrildi.

Bu arada Ayşe Kulin, Alev Alatlı ve Nurşen Mazıcı ile ortak bir çalışmaya imza attı: *Yalnız Değilsin* (Destek Yayınları, 2009). Bu kadınları birleştiren ortak payda, Türkiye'ye duydukları derin bağlı.

Liz Behmoaras'ın romana geçişi, yine tarihsel bir dönemi arka plana aldığı *Sevmenin Zamanı* (Doğan Kitap, 2011) ile oldu. Bu kitabı Rusçaya ve Macarcaya çevrildi. Ardından *Sen Bir Başka Gittin* (Doğan Kitap, 2015), *Alman Subayın Evi* (Doğan Kitap, 2017), *Lale Pudding Shop* (Doğan Kitap, 2020) ve *Köpük* (İthaki Yayınları, 2023) yayımlandı. Söyleşi ve biyografi kitaplarında olduğu gibi romanlarında da kimlik, aidiyet ve hafıza sorunlarına odaklanmayı sürdürdü.

Liz Behmoaras, son kitabı *Küçük Dev Kadın Azra* (Kırmızı Kedi, 2024) yayımlandıktan kısa bir süre sonra, 14 Şubat 2025'te aramızdan ayrıldı.

Doğan Kitap olarak, yazarın uzun süredir baskısı bulunmayan ilk kitaplarını da kapsayan külliyatını okurla buluşturmaktan mutluyuz. Zaman içinde erişimi zorlaşmış bu metinlerin bugün hâlâ güncelliğini ve düşünsel önemini koruduğuna inanıyoruz. Bu külliyat, Liz Behmoaras'ın metinlerinin farklı dönemlerde yeni anlamlar üretebildiğine ve okurla yeni karşılaşmalara açık olduğuna duyulan inançla hazırlandı. Çünkü bu metinlerde hatırlama, yüzleşme ve birlikte yaşama soruları her okumada yeniden karşılık buluyor.

Sevgili Liz Behmoaras'ı, üretkenliği kadar nezaketi, dinmek bilmeyen merakı ve araştırma tutkusuyla da hatırlayacağız.

Anısına saygıyla...

Doğan Kitap

Anneme...

Tekinalp adını ilk kez 1961 yılında, yani öldüğü yıl duymuştum.

Oğlu İzak ile gelini Lidya Tekinalp, Şişli’de, oturduğumuz apartman dairesinde kapı komşumuzdu.

Bir akşamüstü okuldan döndüğümde annem, “İzak Bey’in babası ölmüş, gidip başsağlığı dilesen iyi olur” demişti.

O yaşıta, en nefret ettiğim şeydi!

Yan kapıyı çalmış –böyle durumlarda yüzüme istemsizce yerleşen münasebetsiz gülümseyişi engellemeye çalışarak– kızara bozara bir iki cümle söylemişim İzak Bey’e... O da yanagımı okşamış, bir eliyle de gözlerinde beliren yaşları silmişti.

İzak Bey o zamanlar elli yaşlarındaydı, yani çok yaşlıydı!.. Demek, bu kadar yaşlı bir adamın bile bir babası olabiliyordu. Şimdi de o baba vefat etmişti ve ardından gözyaşı döküyordu.

Bunların hemen hepsi, benim için ayrı ayrı şaşkınlık nedenleriydi.

Annemle babam vefat edenden büyük bir saygı ve ilgiyle bahsediyorlardı.

“Munis Tekinalp öldü”, “Tekinalp son yıllarını Nice’te geçirmekteydi”, “Tekinalp uzun süredir hastaydı galiba”... Öyle bir “Tekinalp” deyişleri vardı ki duyan, dönemin starlarından Göksel Arsoy ya da Ayhan Işık kadar ünlü zannederdi onu. Belki de öyleydi!

“Çok mu önemli bir insandı bu Tekinalp Bey?” demiştim annemle babama.

Evet, öyleymiş.

“Ne yaptı ki?”

Biraz kararsızca bakışmışlardı.

“Avukattı!”

“Bu kadar mı?”

Hayır, bir de ismini falan değiştirmişti, çok sayıda yazı yazmıştı... Bu cevapları anlamsız ya da en azından fazlasıyla muğlak bulmuştum.

Ancak yıllar sonra, Munis Tekinalp’in yaptıklarını az çok algılamaya başladım. Kimi makalelerini okudum, kitaplarını karıştırdım; onun hakkında yazılan ağır eleştiri yazılarının yanı sıra, çok iyi derlenmiş, hakiki bir yurtsever olarak tanıtıldığı önemli bir çalışmanın ürünü olan biyografisini inceledim. Bu arada asıl adının Moiz Kohen olduğunu da öğrenmiştim.

Ancak, kafamda onunla ilgili soru işaretleri bir türlü giderilecek gibi değildi. Bir insan nasıl olur da sanki kimliğinden tamamıyla sıyrılıp bir başka kimliğe bürünebilir ve “sonradan edinme” bu kimliğin en ateşli savunucularından biri haline gelebilirdi? Gerçekten öyle miydi, kimliğinden sıyrılmış mıydı? Öyle idiyse, bu davranışının kökenini nasıl, nerede aramak lazımdı? Çocukluğunda mı?.. Selanik’te geçen oldukça hareketli gençliğinde mi?..

Anlayabildiğim kadarıyla, yaşamının sonuna geldiğinde Tekinalp, gençliğinde kendine koyduğu hedeflere tam olarak ulaşmış sayılmazdı... Ya da şöyle diyelim: Sanki amaçladığının hep daha azıyla yetinmek zorunda kalmıştı. Bu biraz hüznün verici durumun da nedenlerini bulmaya çalışmak ilgimi çekiyordu. Bu nedenleri belki kendisinde, belki başvurmuş olduğu mercilerde, belki de her ikisinde keşfedebilirdim.

Ya çocukları?

Bir insanın yansımasını, kısmen de olsa çocuklarında bulursunuz.

Komşumuz İzak Bey'i bir çocuk gözüyle tanımış, onda şakacılığından, nüktedanlığından başka da pek ilgi çekici bir yön bulmamıştım. Şimdi tanımış olsaydım acaba bende nasıl bir izlenim bırakırdı? Tabii "ölüm nedeniyle" yanıtsız kalma-ya mahkûm bir soru bu.

İkinci oğlunu hiç tanımamıştım. Sadece Ortaçağ Avrupası'na ait olan "Guillaume" (Giyom) adını hep yadırgamış, dahası komik bulmuştum. Bu adı oğluna verirken, Türkçü ve "Türkleştirme" yanlısı Tekin Alp'in aklından neler geçmiş, neler hissetmişti?

Ya kızı Terez? Neden adı Fransız adı olan Terez'di? Neden hemen hiç Türkçe bilmiyordu? Neden Amerika'ya göç etmişti?

Peki ya Moiz Kohen, namıdiğer Munis Tekinalp; o ne derece Tekin Alp, ne derece Kohen idi?

Sorular çoğaldıkça çoğalıyordu...

Bir hahamın dokuzuncu ve en küçük çocuğu olarak Selanik'e yakın bir Balkan şehri olan Serez'de 1883 yılında doğan, Selanik'te Alliance Mektebi'ne¹ giden, otuzuna kadar Selanik'te yaşayan, sonra İstanbul'a yerleşip orada iş kuran, iktisat ortamında ve şimdiki tabiriyle basın dünyasında belli bir isim yapan, geniş bir çevre edinmeyi başaran bir insan; yazılarına bakılırsa, memleketi için hiç durmadan planlar, projeler üreten, hayatının birçok evresinde siyasete atılan bir aydın; acaba son yıllarını niçin memleketinden, dostlarından, çoğu

1. 1860'ta Fransa Yahudileri tarafından, Yakındoğu'da yaşayan Yahudileri aydınlanma devrine ulaştırmak amacıyla Alliance Israélite Universelle (Evrensel Yahudi Birliği) tarafından kurulmuş, Fransızca eğitim veren okullar.

aile fertlerinden uzakta, bu kadar şevkle övüp durduğu Türkcüyü artık hiç konuşmaksızın, Nice'te geçirmiş, neden orada gömülmeyi vasiyet etmişti?

Görüşlerine çok değer verdiğim bir tarihçinin tavsiyesine uyarak, yıllardan bu yana yanıtsız kalmış, belki hepsi çok önemli olmayan ama aklımdan da çıkmayan o sorulara cevap aramak için kaleme alacaktım bu konuyu.

Kırk iki yıl önce, hafızamda bir heykel kadar kıpırtısız, suskun, heybetli ve de biraz anlamsız bir şekilde donakalmıştı o. Şimdi bu heykelin canlanıp hareketlenmesi ve ona ikinci bir yaşam bahşedilmesi için elimden geleni yapacaktım.

Elimdeki malzeme boldu. Yol göstericilerin en önemlisi hiç kuşkusuz Profesör Jacob M. Landau'nun, Tekinalp'in yaşamöyküsüyle eserlerinin analizi üzerine kurulu çalışmasıydı. Ayrıca Tekinalp'in bizzat yazmış olduğu kitaplar, sayısız makaleler, hakkında kimi tarafsız kimi eleştirel birkaç yazı, kendi eliyle derlenmiş muhtelif kısa özgeçmişleri vardı. Bu özgeçmişler birbirleriyle elbette çelişmiyordu fakat her birinde duruma göre, bazı olayların "unutulduğunu" ya da onlara çok hafifçe değinildiğini ya da tam aksine, öne çıkartıldığını gözlemlemiştim.

Bütün bu resmi yazıların altında, Tekinalp'in özel yaşamına dair ipucu verebilecek en önemli evrak, Prof. Landau'nun göndermeleri sayesinde varlığından haberdar olduğum, ama nerede bulabileceğime dair en ufak bir fikrimin olmadığı günceleriydi. Bir yandan günceleri aramaya koyulurken öte yandan Tekinalp'i daha yakından tanımaya yönelik çalışmalara başlamıştım.

İstanbul'da yaşadığı için büyük oğlunun eşi Lidya Tekinalp ile (ikinci oğlunun eşinin de Lidya olduğunu hemen belirtelim; o nedenle onlardan söz ederken büyük gelin ve

küçük gelin demekte fayda var kuşkusuz) uzun uzun görülebilecektim. Büyük gelin, daha önceleri kayınpederi hakkındaki sorularımı isteksizce yanıtlamıştı. Bu kez de en azından başlangıçta değişen bir şey yoktu:

“Onunla ilgili pek hatıram yok. Apayrı bir dünyanın insanıydı. Çok az görüşürdük. Kocamı pek sevmezdi. Biz de onu fazla sevmezdik.”

Israr etmek de faydasızdı:

“Doğrusu, pek sevimli biri değildi. Çok disiplinliydi. Bizde kaldığı ender zamanlarda beden eğitimi hareketlerini yapmak için banyoyu dakikalarca meşgul ederdi.”

Ve yeniden o moral bozucu cümle:

“Hakkında başka hiçbir şey hatırlamıyorum.”

Peki, ya New York’ta yaşayan kızı Terez?.. Onun söyleyebileceği hiçbir şey yok muydu?

Telefon numarasını edinmiş, kendisine girizgâh olarak oldukça duygulu bir mektup yazmıştım. Ardından telefonla aradığımda, hattın öbür ucundaki yaşlı ama kararlı sestem alabileceğim bilgilerin de oldukça kısıtlı olacağının farkına vardım:

“Babam önceleri Türkiye’yi ve Türkleri çok severdi. ‘Varlık Vergisi’ adı altında önemli bir meblağ ödemek zorunda kaldığı zaman hayal kırıklığına uğradı. ‘Onlar’ nasıl ona böyle bir şey yapabilirlerdi? O ki, ‘onlar’ı o kadar çok severdi! Artık Nice’te yaşamaya karar verdi. Orada öldü. Fazla konuşkan biri değildi. Sadece Ziya Gökalp’ten ve Atatürk’ten çok sık bahsederdi, ikisine de hayrandı. Bizlerle pek fazla ilgilenmezdi!.. Hatta hiç ilgilenmezdi.”

Daha sonra elime geçen günceler Terez Hanım’ın söylediklerini kısmen yalanlayacak, kısmen de doğrulayacaktı. O da

bu ilk söyledikleriyle yetinmeyecek, zaman içinde dili çözümlerek, çocukluk ve gençlik yıllarına dair kimi ilginç sahneler aktaracaktı. Ama biz henüz orada değiliz.

Kızının postayla yolladığı, gelininin verdiği fotoğrafları incelemekle işe başladım: fesli, esmer tenli, kalın kaşlı, kalın bıyıklı, endişeli bakışlı, kısa boylu bir genç adam. Yine fesli, kolalı yakalı, artık gözlüklü, ciddi bir aile reisi; yanında da kendisinden daha uzun boylu, beyaz tenli, balıketli, güler yüzlü karısı ve üç sevimli çocuğu... Daha sonra çekilmiş fotoğrafları ise, ufak tefek değişikliklerle birbirlerinin kopyası gibi: saçsız, kalın camlı gözlüklerinin ardında beliren hafif patlak gözlü, oldukça şişman, ciddi ifadeli bir zat... Son olarak da Nice’te çekilmiş yaşlılık resimleri; iyice zayıflamış, ufalmış gibi, yüz ifadesi sanki daha şefkatli, daha yumuşak... Hatta bazı aile fotoğraflarında açıkça gülümsüyor... Belki bütün aile fertlerini etrafında toplayabilmek gibi zor bir işi başarmış olmanın mutluluğundan. Fakat gençlik yıllarından son yıllarına kadar yüzünde bir bulut gibi dolaşan, bakışlarına yerleşmiş hep aynı kaygılı ifade var...

İstanbul’da yaşayan torunu Sevim Tekinalp de dedesini az çok tanıdı:

“Can sıkıcı bir insandı. Fazla ciddiydi, insanı sürekli eleştirirdi. Bana nasihatlerle dolu iki mektup yazmıştı, ilgilendirirse vereyim.”

New Yorklu Terez Hanım da üçüncü ya da dördüncü telefon konuşmamızda, kötü sonuçlanan bir gönül macerası sonrası babasından aldığı bir nasihat mektubundan söz etmişti. Mektubu saklamıştı. Onu ister miydim? Elbette istiyordum. Tekinalp’in özel yaşamına dair ipucu verebilecek tek yazılı evrak, şimdilik bu üç sıradan mektuptu.

Araştırmalarım yurtiçinde ve yurtdışında devam ediyordum...

Paris'te, Bibliothèque Nationale'de, *Le Journal de Salonique* gazetesinin 1905 ila 1908 yılları arasında çıkan sayılarını taramdığım, kahramanım hakkında üç habere rastlayınca dünyalar benim oldu.

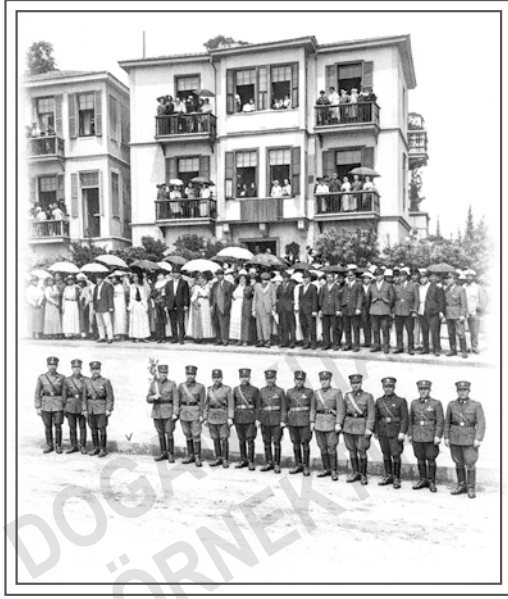
Tasarladığım biyografik portreye bir haberle başlayacaktım. *Le Journal de Salonique* gazetesinde 18 Aralık 1905'te çıkan, Moiz Kohen'in neredeyse tüm yaşamını adadığı konuyla ilgili üç satırlık bu ilk haberle:

Moiz Kohen Efendi, Alliance Okulu Mezunları Derneği'nde, Türk dilinin güzelliklerini övdüğü, Yahudilerin Türk dilini çok iyi konuşmalarının lazım geldiğini anlattığı bir konferans verdi. Konferans çok ilgi toplamıştır.

1905 yılında Moiz Kohen 22 yaşındaydı. Gazeteciliğe yeni başlamıştı. Türk diline o yıllarda duyduğu ilgiye gelince, bunun iki önemli nedeni olmalıydı.

Birincisi ve en önemlisi, Moiz Kohen'in mezun olduğu mektebin tesiriydi. Zira Alliance Mekteplerinin öğrencilerine aşıladığı ilkelerden biri, içinde yaşadıkları ülkeye sadakat ve entegrasyondur. Bunu gerçekleştirmenin yolunun ise o ülke dilini en iyi şekilde öğrenmekten geçtiği idi.

Belki de ikinci ve oldukça karmaşık bir neden daha vardı genç Moiz'i bu yolda yüreklendiren; o da yaşamakta olduğu hareketli ve devrimci ortamdı, yani 1900'lü yılların Selanik şehri...

Selanik

Hiç kimse sadece kendisi için günce tutmaz. İnsan ister istemez olası bir okurla iletişim kurma çabasındadır. Veya daha sonra, ileride olacağı o "öteki"yle...

Pavlos Zannas

20. yüzyılın başındayız...

Genç yaşta Serez'den Selanik'e okumaya gelen Moiz Kohen, Alliance Mektebi ve Tevrat eğitiminin verildiği yer olan Talmud Tora'yı başarıyla bitirmişti. Artık yerleştiği Selanik'te, hem kendini arıyor hem de tatminkâr bir iş bulmaya çalışıyordu...

Bir ara mezun olduğu Talmud Tora'nın küçük talebelerine kısa bir süre için hocalık etmişti. Bu, kendisi için oldukça tatsız bir tecrübe olmuştu: Bağrıışan, ağlaşan, üstü başı pis çocuklara İbranice dualar tekrarlatıyor, başarısız olanları da elinde ki ince sopayla cezalandırıyordu. Geliri zahmetine değmeyen bu işten bir an önce kurtulmak istemişti. Aldığı diploma sayesinde, hukuk ya da iktisat okumak istiyordu ama Selanik'te hukuk mektebi henüz yoktu. Hukuk okumaya, dönemin zengin gençleri gibi bırakın Viyanaları, Parisleri, İstanbul'a bile gitmesi söz konusu olamazdı.

Hemen hemen bütün Selanik Yahudileri gibi o da pek çok lisan biliyordu: anadili sayılan Osmanlı Yahudilerinin İspan-

yolcadan bozma lehçesi Ladino, Alliance’ın eğitim dili olan Fransızca, elbette Türkçe ya da Osmanlıca, haham babasından öğrenip din mektebinde pekiştirdiği İbranice, belki Selanik usulü, yani “havadan kaparak” edindiği Rumca, biraz da Almanca... İyi de bir muhasebe eğitimi görmüştü.

Yabancı firmalarda kâtiplik işleri aramaya koyuldu. Aslında bütün bu birikimiyle en kısa zamanda istediği amaca ulaşmalıydı, ne var ki Moiz çekingen mizaçlıydı. Az konuşuyor, konuşurken sürekli başını öne eğiyor, ellerini sinirle ovuşturuyordu. Her şeyi dert ediyordu: pantolonunun kumaşının parlamasını, fesinin kalıbının kaçmış olmasını, potinlerinin Selanik sokaklarını arşınlamaktan çamurlu ve şekilsiz bir hale gelmesini...

Neyse ki bir ticaret firmasına muhasebeci olarak kabul edildi. Fakat verilen maaş yeterli değildi; bir süre sonra gelen teklif üzerine şehrin önemli kulüplerinden biri olan Ticaret Kulübü’nde de muhasebecilik ve kâtiplik yapmaya başladı.

O sıralarda ona Serez’den, haham babasından bir mektup geldi:

Sevgili oğlum,

Seni bin bir zorlukla okumaya yolladığımız Alliance Mektebi’ni ve Talmud Tora’yı başarıyla bitirmiş bulunuyorsun. Tanrı’nın izniyle artık hayata atılmaya hazırsın. Kâtiplik ve muhasebecilik yaptığını ve biraz da gezip tozduğunu duydum. Gençsin, yaparsın... Ama gençlik fazla uzun sürmez. Yazı işleriyle uğraşmak bir süre için iyi bir şey olabilir, ama ben oğlum için çok daha mühim mevki-ler diliyorum, tabii Yüce Tanrı buna müsaade ederse. Seni hem Alliance’a hem de Talmud Tora’ya yollamakla çok iyi

İdealizmle gerçeğin, aidiyetle yabancılaşmanın, cesaretle tereddüdün iç içe geçtiği bir hayat...

Osmanlı'dan Cumhuriyet'e uzanan sancılı bir dönemin en çelişkili aydınlarından biri olan Moiz Kohen, namıdiğer Munis Tekinalp, Serez'de yoksul bir hahamın oğlu olarak doğdu. Eğitim için geldiği Selanik'te tüm hayatını adayacağı milliyetçilik fikirleriyle tanıştı.

İstanbul'da Kemalizm ve Türkçülük üzerine dönemin en etkili metinlerini kaleme aldı; dindaşlarının Türkleşmesi için tutkulu bir mücadele yürüttü. Ancak benimsediği idealler onu Cumhuriyet'in merkezine yaklaştırırken kendi kimliğinden de uzaklaştırdı.

Munis Tekinalp, hayatının son yıllarını dostlarından, aile fertlerinden, çok sevdiği memleketinden uzakta, Nice'te geçirdi ve orada gömülmeyi vasiyet etti. Bu tercih, arkasında yanıtı hâlâ yankılanan bir soru bıraktı: Aidiyet arayışı neden bir kopuşla sonuçlanmıştı?

Bir Kimlik Arayışının Hikâyesi, bu soruya yanıt arıyor.

Eserleriyle hafıza, kimlik ve kültür tartışmalarına derin katkılarda bulunmuş olan Liz Behmoaras, arşiv belgeleri, günlükler ve tanıklıklar ışığında, 'Tekinalp'in yaşamını bir başarı ya da "entegrasyon" anlatısına indirgemeden; bir aydının kendini ait kılma çabasının, bu çabanın bedellerinin ve geride bıraktığı hayal kırıklıklarının izini sürüyor.

